

Nejde o *rozepři zahájenou*, domáhá-li se v prvé žalobě manžel rozvodu manželství z viny manželčiny, v druhé pak manželka z viny manželovy.

Rv. I. 866/25 z 2. VII. 1925, sb. č. 5170.

Pořad práva jest přípustným pro *nárok proti obci na náhradu škody*, ježto prý, zamítnuvši žádost za odklad exekuce vyklizením zabraného bytu, zamřčela, žádajíc na soudě o nucené vyklizení bytu, závažnou a podstatnou část rozhodnutí správního úřadu.

R. II. 193/25 z 2. VII. 1925, sb. č. 5172.

Odklad exekuce vyklizením (zákon ze dne 31. března 1925, čís. 51. Sb. z. a n.).

Potřebu odkladu netřeba osvědčovati. Lhůtu, na niž odklad exekuce byl povolen, jest počítati, ne-li od pozdější doby, aspoň ode dne, kdy vy-máhající věřitel navrhl povolení exekuce.

R. I. 574/25 z 7. VII. 1925, sb. č. 5174.

Třebas byl *směnečný věřitel* zmocněn k tomu, by »kdykoliv směnku vyplnil jakýmkoliv datem vydání a splatnosti«, nebyl oprávněn směnku zažalovati před uplynutím doby, do níž byly zaplacený úroky. Neopráv-ňovala ho k tomu ani nejistota dlužníková, oprávnující ho pouze k pro-středkům čl. 29 směn. ř. a § 379 a násl. ex. ř.

Rv. I. 1199/25 z 8. VII. 1925, sb. č. 5177.

Dr. Th. Nussbaum, r. najv. s.:

Rozhodnutia Najv. súdu R. Č. S. vo veciach trestných.

Aj dľa ustanovenia § 30. zákona na ochranu republiky musí sa náhradný trest na slobode pri použití § 92. trz. pohybovať pod spodnou hranicou trestnej sadzby zákonnej, pokiaľ na konkrétny čin je stanovená.

Obžalovaný M. R. bol súdom I. stolice uznany vinným prečinom podľa § 11. č. 2 zákona na ochranu republiky a odsúdený za pužitia § 92. trz. k peňažitému trestu 2000 Kč, v páde nedobytnosti podľa § 53. trz. na trest väzenia v trvaní 100 dní.

Súdna tabuľa zmenila prvostupňový rozsudok čo do trestu a peňažitý trest zvýšila na 4000 Kč, ktorý pre prípad nedobytnosti podľa § 53. trz. premenila na šesť mesiacov väznice.

Najvyšší súd z povinnosti úradnej z dôvodu zmätku dľa § 385. č. 2. trz. zrušil rozsudok súd. tabule vo výroku o treste náhradnom a tento určil uzamčením v trvaní 4 týždňov, z dôvodov: Najv. súd preskúmavajúc spisy shľadal, že súdna tabuľa vymeravši obžalovanému trest podľa § 11. bod 2. z. na ochr. rep., uložila mu s použitím § 92. trz. peňažitý trest 4000 Kč, ktorý v príp. nedobytnosti premenila podľa § 53. odst. II. trz. na väzenie v trvaní 6 mesiacov. Súdna tabuľa učinila chybu predovšetkým, keď tento výrok založila na § 53. trz., ačkoľvek zákon na ochranu republiky má pre určenie náhradného trestu za nedobytný trest zvláštny predpis § 30, ktorým všeobecný predpis § 53. trz. stal sa pre obor zákona na ochranu republiky bezúčinným. V odst. I. § 30. je stanovenie, že doba náhradného trestu za nedobytný trest peňažitý má byť vymeraná podľa **zavinenia**. Súdna tabuľa, oceňujúc podľa váhy okolností poľahčujúcich zavinenie obžalovaného, dospela k tomu výsledku, že aj najnižšia miera trestu na čin ustanovená bola by nepomerne prísná, že by tedy zavineniu obžalovaného neodpovedala a použila preto predpisu § 92. trz. dokonca v tej miere, že aj najnižšiu mieru zákonom určeného trestu na slobode

*) Vážného Sbirka rozh. Nejv. soudu.

mala za príliš ťažký a preto na mieste trestu na slobode uložila trest na peniazoch, upravujúc tento trest podľa osobných pomerov obžalovaného. Tým však bola v smysle § 30. zák. na ochr. rep. a § 92. určenej hranica, ktorej nutno zachovať pri zpätnej premene nedobytného trestu peňažitého na trest na slobode v prípade deliktov proti zákonu na ochranu republiky. Aj tento náhradný trest musí odpovedať zavineniu pachatela (§ 30.) a nesmie teda prestúpiť dolnú hranicu trestnej sadzby, pokiaľ práve zníženie trestu pod spodnú hranicu trestnej sadzby má ten predpoklad, že trest podľa trestnej sadzby vymeraný bol by podľa váhy okolností považujúcich nepomerne prísny, teda **zavineniu** pachatela neodpovedajúci. Musí preto aj náhradný trest na slobode sa v rečených prípadoch pri použití § 92. trz. pohybovať pod spodnou hranicou trestnej sadzby, pokiaľ táto na konkrétny trestný čin je stanovená. Jestli teda súdna tabuľa vymerala náhradný trest v medziach trestnej sadzby, stanovenej v § 11. bod 2. zák. na ochr. rep., nezachovala hraníc zákonom stanovených pri dovolenej premene trestu, zaviniť zmätočnosť uvedennú v § 385. bod 2. trp., k než podľa posledného odst. toho istého paragrafu je hľadieť z povinnosti úradnej. Bol teda rozsudok súdnej tabule vo výroku o treste náhradnom zrušený, trest tento vymeraný pod spodnú hranicu trestnej sadzby stanovenej v § 11. bod 2. zák. na ochr. rep. a síce so zreteľom na zákon č. 284/20 uzamčením.

Zm III 1134/25 z 12. IV. 1926.

Nevylučuje skutkovej podstaty trestného činu podľa § 15. (3.) zákona na ochranu republiky, spáchaného podnecovaním ku zločinu vojenskému tá okolnosť, že na schôdzke, na ktorej závädný výrok bol učinенý, aktívne slúžiacich vojakov nebolo.

Podnecovanie vo smysle tohoto miesta zákona je povšechné abstraktné pôsobenie na myseľ iných osôb v smere protiprávnom.

Zločin podľa § 15., č. 3. a prečin podľa § 14. (1.) zák. na ochr. rep. sú dva reálne konkurujúce delikty.

Obžalovanému E. S. bolo na tarchu kladené, že dňa 27. VII. 1924 na verejnej schôdzke,

1. podnecoval k tomu, aby vojaci za čas války porušili svoje prísľahné vojenské povinnosti (§§ 314., 159. voj. Trz.) pokiaľ sa týka, aby v dorozumení s nepriateľom, alebo bez toho činom alebo opomenutím spôsobili armáde ujmu (§ 327. voj. Trz.), teda ku zločinom vojenským,

2. verejne poburoval proti štátu, proti jeho samostatnosti a demokraticko-republikánskej forme tým, že na verejnej schôdzke predniesol výrok: »Keď by sme mali bojovať, budeme vedieť, proti komu máme zbrane obrátiť; my obsluhujeme mašingevéry a kanóny a budeme vedieť jako s nima zaobchodiť, všetko bude pre nás hračkou«; ďalej »Chyťme oprate do našich rúk, spojíme sa dohromady a celý svet bude jeden štát.«

Prvý súd oslobodil obžalovaného podľa § 326., č. 2. Trp. zpod obžaloby. V dôvodoch sa uvádza:

Súd nemohol nadobudnúť presvedčenia, že obžalovaný onen výrok motivoval k podnecovaniu vojska, bárs aj v aktivite neslúžiaceho, ale cez to povinnosťami vojenskými viazaného, ktorí vtedy ale na schôdzke boli, aby táto jako takí zasiahli zradne, porušivší prísahu k obrane vlasti, ku škode armády čs. a spojili sa s nepriateľom nášho štátu, aby na poli válečnom našej armáde privodili škodu, ale má za preukázané, že obžalovaný onou rečou naznačoval program komunistický, ktorý je zjavne protimilitaristický, odstránenie vzniku váliiek a zbrojenie vôbec a mieril jedine proti pôvodcom a snahám po válečnom stave, nemal však na mysli čs. vojsko radové a konstituované.

Taktiež súdny dvor nenabudnul presvedčenia, že aj druhou staťou inkriminovaného výroku obžalovaný poburoval proti čs. štátu alebo proti jej samostatnosti a vládnej forme, ústavou zaručenej, alebo podľa spoji-

tosti onoho výroku s predchádzajúcou časťou s jej záverom opätne obžalovaný stopoval len program svojej strany komunistickej »proletári sveta spojte sa«, ktorý sa objavuje v dennom tisku a vo snahe tejsie strane vôbec, jež existencia a rozvoj štátom čs. republiky není zamedzovaný.

Súdna tabula zmenila rozsudok I. súdu a vyhlásila obžalovaného vinným v prečine narušenia verejného pokoja, ktorý sa protiví § 15., č. 2. zák. z 19. III. 1923, č. 50. Sb. z. a nar., ktorý tak spáchal, že výrokmi za vinu mu kladenými verejne vyzýval k vzbúre, t. j. shromaždeniu sa, ktorého je cieľom, niektorú triedu občanov ozbrojene napadnúť.

V dôvodoch sa uvádza: Ponevác v reči obžalovaného nie je výslovne menovaný žiadny štát a on vyhlasujúc sa za ideového komunistu tvrdí, že mal na mysli len štáty kapitalistické s monarchistickými snahami, ale nie Československú republiku, a táto jeho obrana podvrátená není, nemohla preto ani súdna tabula nadobudnúť presvedčenie, že úmysel obžalovaného bol ten, aby svojou rečou poburoval proti štátu, jeho samostatnosti a demokraticko-republikánskej forme a z toho istého dôvodu aniž by chcel podnecovať ku zločinom vojenským na škodu Čs. republiky, jako to žaloba tvrdí.

Naproti tomu ale soznáva obžalovaný, že jeho reč smerovala proti kapitalistom a buržoazii vo všeobecnosti.

V tom sú ale zahrnutí aj buržoazia a kapitalisti v republike Čs. Je teda podľa vlastného soznania obžalovaného uzatvárať na to, že slovami »že budú vedieť, proti komu majú zbrane obrátiť« mal úmysel nabádať shromaždenie k tomu, aby v prípade, keď budú ozbrojení v čas války, napadli ozbrojene majetné triedy bez ohľadu na to, kde sa nachádzajú, tedy aj v republike Čs.

V smysle ustanovenia § 153. Trz. ale takýto čin zakladá skutkovú povahu zločinu vzbury.

Ponevác však obžalovaný podnecoval ku spáchaniu tohoto zločinu, má jeho čin v sebe právne prvky prečinu podľa § 15., č. 2. zák. z 19. III. 1923, č. 50. Sb. z. a nar.

Najvyšší súd však vyhovujúc zmätočnej sťažnosti verejného žalobcu na bode 1. b) § 385. Trp. založenej, zrušil rozsudok súdnej tabule čo do kvalifikácie trestného činu a tento čin kvalifikoval jako zločin výzvy k trestným činom podľa § 15., č. 3. zákona z 19. III. 1923, č. 50. Sb. z. a n. a prečin rušenia obecného mieru podľa § 14., č. 1. tohože zákona. z dôvodov:

Súdna tabula ačkoližvek prijala za dokázané, že obžalovaný učinil výrok za vinu mu kladený, nekvalifikovala tento podľa obžaloby, ponevác sa postavila na stanovisko obžalovaného, ktoré tento zaujal ohľadne úmyslu, ktorý vraj pri svojej inkriminovanej reči mal.

Obžalovaný totiž tvrdí, že nemal úmysel vôbec proti štátu poburovať ani podnecovať, aby vojaci v čas války narušili svoje vojenské povinnosti, ale že brojil proti kapitalistom a buržoazii, ktorí válku zapríčinili.

Súdna tabula však preto, že v reči obžalovaným prehovorenej žiadny štát výslovne nebol menovaný a obžalovaný sám sa za ideového komunistu prehlasuje, neshľadala túto obranu obžalovaného podvrátenú a jemu uverila, že totiž svojou rečou smeroval len proti kapitalistom a buržoazii vo všeobecnosti.

Súdna tabula však prehliadla, že pri posudzovaní úmyslu obžalovaného pri trestnom čine nie je viazaná na dôkazy svedkov alebo vôbec osôb iných o úmysle obžalovaného, než že je vecou jej právneho uzáveru skúmať, aký úmysel z činu obžalovaného shľadá za daný.

Pri verbálnom delikte však najbezpečnejšie lzá uzatvárať na úmysel obžalovaného z obsahu, významu a súvislosti závadného výroku samého, ako aj z okolností, za ktorých výrok bol učinjený.

Z tohoto stanoviska vychádzajúc bola by musela súdna tabula shľadať, že výrok obžalovanému za vinu kladený ani o kapitalistoch ani o buržoazii nič neobsahuje a že tedy ten výklad, ktorý obžalovaný svojej

reči dáva, sleduje zrejme len ten cieľ, aby sa vyhnul zodpovednosti za svoj trestný výrok. Ani z tej okolnosti, že obžalovaný tvrdí o sebe, že je ideový komunista, není vôbec dôkazom v tom smere, že by úmysel jeho pri inkriminovanej reči nemohol byť ten istý, ako ho obžaloba popisuje, lebo je všeobecne známe, že aj ideoví komunisti neodmietajú tak zv. priamu akciu, ale ju vo svojom programe do popredia stavia.

Než ani není potrebné sa utiekať k takým podružným dôkazom o vine obžalovaného, lebo správne verejný žalobca vo svojej sťažnosti poukazuje na všeobecne platný význam slova použitého výroku a tvrdí, že zo slov: »obsluhujeme mašingevéry a kanóny«, »zbrane obrátiť« je jasné, že citovaný výrok bol obžalovaným určený pre tých shromaždených, ktorí v čas eventuelnej budúcej války budú konať vojenskú službu, a ponevác výzva bola prednesená pred občanmi Čs. republiky, že obžalovaný pri výzve mal na mysli vojakov tejto republiky v jej eventuelnej válke. Správne poukazuje ďalej na to, že náš branný zákon a náš právny riad inej války nezná, než války vyhlásenej štátom, menovite nezná války vyvolanej proletariátom proti kapitalizmu, že podľa predpisov nie je možné, aby čs. vojak vo válke, aniž by k tomu dostal rozkaz, obrátil svoje zbrane, dané mu do rúk vojenskou správou, proti niektorej triede občanov svojho štátu, a aby sa pri tom nedopustil zločinu vojenského. Plynie z povahy vecí, že vojaci, ktorí by v eventuelnej válke uposlúchli výzvy obžalovaného, by sa tým spoločne vzopreli proti vojenskému služobnému riadu a aj proti rozkazom svojich predstavených, a že by tým nielen porušili svoje vojenské povinnosti vôbec, ale aj spáchali zločin vzbury podľa § 159. lit. a), 161. voj. Trz., tedy zločin vojenský.

Nevylučuje skutkovú podstatu trestného činu podľa § 15. č. 3. cit. zák. ani tá okolnosť, na ktorú prvý súd poukazuje, že na onej schôdzke ani vojakov nebolo prítomných.

Podnecovanie v smysle § 15. č. 3. zákona na ochranu republiky je povšečne abstraktné pôsobenie na myseľ iných osôb vo smere protiprávnom, pokiaľ ide o zločiny a prečiny. Ide v nich o podkopávanie vážnosti voči zákonom, zločiny a prečiny potierajúcim, o zvrátenie právnych názorov, že také trestné činy sú zavržiteľné.

Dôvodom tohoto zákonného ustanovenia je nebezpečie, jaké hrozí právnemu statku už z toho, že sa v duši inej osoby vytvorí stav, ktorý sa meštití poškodenie právneho statku pri príležitosti v budúcnosti, prípadne sa naskytnúvej. Toto nebezpečie pre právny riad je ale dané aj vtedy, keď sa duševný stav naznačeného spôsobu vyvolá u osôb, ktoré síce v dobe podnecovania nemôžu byť priamymi pachateľmi zločinu, ku ktorému sa podnecuje, u ktorých však v budúcnu taký osobný vzťah nastat môže, alebo ktoré samy boly podnecovaním v právnych názoroch zvrátené a účinkujú pak v tom istom smere na iné osoby, ktoré sú alebo budú v takom osobnom vzťahu k právnemu statku, že im bude možné ho poškodiť.

Z uvedeného plynie, že sú dané všetky náležitosti v zákone predpokladané, totiž že obžalovaný naozaj podnecoval verejne ku zločinu vojenskému a dopustil sa zločinu výzvy k trestným činom v smysle § 15. č. 3. zákona na ochranu republiky.

Pre otázku viny obžalovaného je celkom nerozhodným, akým postupom sa k tomuto trestnému výroku dostal, či snád v ďalšom prevádzaní a rozboru programu komunistickej strany. Voľnosť prejavov mienky je § 117. Ústavnej listiny zaručená len, pokiaľ sú legálne a nevybočia z medzi a zákona.

Jakonáhle tento postup odporuje zákazom trestného zákona a zakladá skutkovú podstatu konkrétneho trestného činu, je obžalovaný zaň trestne zodpovedný, predpokladajúc, že si obsahu výroku svojho je vedomý.

S ohľadom na objektívne zistený skutkový dej nelze mať pochybnosti o tom, že by obžalovaný neboli si vedomý smyslu svojej reči. Práve z tej okolnosti, že ide o politicky vyspelého príslušníka činnej politickej strany,

ktorý mal potrebu svoje názory na verejnej schôdzke celému shromaždeniu ľudí sdeľovať, plynie, že hovoril o veciach a pojmoch, ktoré sú mu bežné a ku ktorým aj teoreticky aj politicky zaujal a má svoje ustálené stanovisko. Je vylúčené, že by bol niečo hovoril o štáte a činnosti jeho občanov za války, a aby si nebol toho vedomý, čo hovorí. Obžalovaný sa ani tak neháji.

Bolo by preto názorom všetkého podkladu postrádajúcim vo smere subjektívnej viny mať pochybnosti, že si obžalovaný toho bol vedomý, že svojím výrokom podnecuje ku porušeniu vojenských povinností a teda ku páchaniu zločinov vojenských.

Ale aj v druhom smere Najvyšší súd shľadal zmätočnú sťažnosť verejného žalobcu odôvodnenou, že totiž obžalovaný svojím výrokom aj prečinu podľa § 14. č. 1. zákona na ochranu republiky sa dopustil.

Súdna tabuľa uznala za dokázané, že obžalovaný po výzve hore zmienenej predniesol tiež slová: »vše bude pre nás hračkou, chytíme oprate do rúk, spojíme sa dohromady a celý svet bude jeden stát« — má však za to, že obžalovaný pri tomto výroku nemal úmysel poburovať proti štátu pre jeho samostatnosť, alebo republikánsko-demokratickú formu. Proti tomu je však treba uviesť, že slová: »bude jeden stát« podľa obyčajného ich obsahu a menovite v súvislosti, v akej boli obžalovaným hovorené, nemôžu nič iného znamenať, ako to, že aj Čs. republika jako stát s republikánsko-demokratickou ústavnou formou musí prestať po činoch, ku ktorým podnecoval obžalovaný, lebo majú prestať vôbec hranice medzi jednotlivými terajšími štátmi a nastať celkom iná štátna forma. Tiež podľa logického obsahu výroku obžalovaného, ktorého aj rozsudok súdnej tabule uznáva za ideového komunistu, je jasné, že cieľom obžalovaného bolo práve to, čo hovoril v druhej časti svojho hore citovaného výroku a že vojenská vzbúra, ku ktorej shromaždených vyzýval, mala práve k tomu cieľu dopomôcť. Nelzá preto týmto slovám obžalovaného ináč rozumieť, než že boli prednesené krome v úmysle vyzývať ku vojenskému zločinu tiež v úmysle poburovať nimi proti štátu pre jeho samostatnosť a demokraticko-republikánsku formu. Dopustil sa preto obžalovaný aj prečinu rušenia obecného mieru podľa § 14. č. 1. zákona na ochranu republiky.

Ponevác obžalovaný svojou rečou útočil súčasne proti rôznym právnym statkom, ktoré sú zvláštnymi predpisy upravené, totiž jednak útočil proti obecnému mieru v republike, jednak vyzýva ku trestným činom, dopustil sa tak dvoch reálne konkurujúcich deliktov tak zločinu výzvy ku trestným činom podľa § 15. č. 3. zák. na ochranu republiky, tak aj prečinu rušenia obecného mieru podľa § 14. č. 1. zákona na ochr. rep.

Nemôže sa teda celý výrok subsumovať len pod jedno ustanovenie zákona a ani ustanovenie § 95. tr. z. nie je vtedy, bolo-li tým istým činom tak po objektívnej, tak po subjektívnej stránke porušené niekoľko predpisov zákona. V danom prípade ale po objektívnej aj subjektívnej stránke je skutková podstata zločinu podľa § 15. (3.) a prečinu podľa § 14. (1.) zákona na ochranu republiky rôzná a je potrebné na páchanie týchto trestných činov dvoch rôznych úmyslov právne statky, ktoré v uvedených miestach zákona chránia sa majú, napádať a nevyplýva nütne z úmyslu jedného aj úmysel proti druhému miestu zákona zmerujúci.

Bolo preto zmätočnej sťažnosti verejného žalobcu v plnom rozsahu vyhovieť.

Zm III 762/25 z 29. IV. 1926.

Krádež stromkov v cene nižé 60 Kč v ohradenej a zamknutej záhrade je podľa predpisov zák. čl. XII:1894 priestupkom poľnohospodárskym, keď pachateľ plot len preliezol a nič nevylámal.

Obžalovaný J. B. bol súdom I. stolice odsúdený pre zločin krádeže podľa §§ 333, 336 č. 3 trz. tým spáchaný, že v apríli 1921 dva stromky v hodnote 46 Kč z uzamknutej záhrady, do ktorej vlezol, tedy cudzie veci

hnuteľné v hodnote niže 200 Kč z držania majiteľa bez jeho privolenia odňal a krádež spáchal na ohradenom mieste, kam sa vložom dostal.

Súdna tabula rozsudok potvrdila.

Najvyšší súd rozsudky tieto podľa § 385 č. 1. c) Trp. zrušil a obžalovaného zpod tejto obžaloby podľa § 326. č. 3. Trpp. oslobodila z dôvodu: Preskúmajúc spisy shľadal Najvyšší súd, že rozsudky nižších súdov bol obžalovaný odsúdený zločinom krádeže podľa §§ 333, 336 bod 3. trz., ktorý tým spôsobom spáchal, že z uzamknutej záhrady P. Ch., kam sa vložom dostal, odcudzil dva stromky tam zasadené v cene 46 Kč. Podľa § 93. bod a), zák. čl. XII/1894, dopúšťa sa priestupku, kto ukradne hospodárske plodiny zo záhrady, pokiaľ cena vecí neprevyšuje 60 Kč. Okolnosti, uvedené v § 336. trz. tvoria síce aj takéto krádeže zločinnými, aj keď cena neprevyšuje 60 Kč, c tou výnimkou, keď krádež z ohradených miest stala sa preliezením, v ktorom prípade, keď cena neprevyšuje 60 Kč, jedná sa vždy o priestupok. Bolo tedy predmetný čin obžalovaného kvalifikovať ako priestupok podľa § 93. bod a) zák. čl. XII/1894. Ponevác však trestnosť tohoto priestupku podľa § 31. zák. o priest. premlča sa v 6 mesiacoch, a v danom prípade od 24. V. 1923 do 21. I. 1925 nestalo sa proti obžalovanému také opatrenie, ktoré by premlčanie pretrhlo, premlčala sa trestnosť tohoto priestupku a obžalovaný bol z dôvodu zmätočnosti podľa § 385. bod 1. c) Trp., ku ktorému podľa posledného odstavca tohoto § je hľadieť z povinnosti úradnej, podľa § 326. bod 3. Trp., v tomto smere od obžaloby naň vznesenej oslobodený.

Kr. III. 384/23 z 12. II. 1925.

Ad § 307. tr. z.

Ustanovenie tohoto § jestvuje z toho dôvodu, že silné rozčulenie je prekážkou kľudnej rozvahy a obmedzuje schopnosť rozhodovania. Vykonal-li páchatel čin iného dňa, a to pripravené a zákernicky, nelžá o tom pochybovať, že čin spáchal s rozvahou a nie v silnom rozčulení.

Kr III 37/23 z 13. XI. 1924.

Okolnosť, jednal-li páchatel v silnom rozčulení, je otázkou právnou. Výrok poroty v tomto smere môže byť preskúmaný.

Kr III 830/23 z 22. VII. 1925.

»Silné rozčulenie« musí byť tak veľké, že je prekážkou kľudnej rozvahy a obmedzuje schopnosť rozhodovania.

Zm III 381/25 z 22. VI. 1925.

Ad § 308. tr. z.

Vzniklo-li ťažké poškodenie na tele, ktoré trvalo vyše 20 dní následkom úmyselného jednania dvoch alebo viac osôb, môže byť kvalifikovaný ich čin podľa miernejšieho ustanovenia § 308. tr. z. len vtedy, neni-li daná skutková podstata spolupachateľstva v zločine podľa § 301. tr. z.

Kr III 429/23 z 14. III. 1925.

Podmienkou je úmyselné zúčastnenie sa zlého nakladania bez predchodzej úmluvy. Smluvia-li sa páchatelia o čine vopred, jedná sa o spolupachateľstvo podľa § 70. a 301. tr. z.

Zm III 927/24 z 25. XI. 1924.

Ustanovenie toto predpokladá jedno a to isté zlé nakladanie. Bol-li poškodený pobitý pri dvoch útokoch a teprv pri druhom utrpel ťažké poškodenie trvajúce vyše 20 dní, nemôžu tí, ktorí zúčastnili sa len prvého útoku, byť činení zodpovednými za poranenie spôsobené pri útoku druhom.

Kr III 15/23 z 20. I. 1925.